

¿Televisió en valencià? ¡Si ja en tenim!

Gustau Muñoz

Efectivament, ja tenim televisió en valencià. Al nord del país, debades, i a l'àrea de València amb una petita modificació tècnica (pagant, és clar...) es pot rebre avui perfectament la TV-3, la Televisió de Catalunya. Naturalment, ve del nord, i això es nota en els accents. Però, no hi fa res: el meu fill, entusiasmada, em cridà: «¡Pare, parlen en valencià!» És clar: si el valencià és català, el català és valencià. Tenir la TV-3 avui costa diners (no tants: una mateixa antena i un amplificador poden ser compartits, almenys, per dues cases), però és l'única possibilitat de veure i sentir televisió en la nostra llengua i amb un nivell de qualitat i dignitat ben notable. TV-3 és una televisió modesta —no els sobren els milions—, però correcta i amb una voluntat de normalitat que la fa competitiva.

Eixamplar la difusió de TV-3 al País Valencià és avui l'única via que resta als qui no volem renunciar a una exigència tan raonable en contribuents com qualsevol, però valen-

cians com som, de contribuents estafats, al capdavant. Des que el president González va venir a la Fira de València i va dir que no li semblava bé allò dels tercers canals a tot arreu, ja ho sabem, que no tindriem Televisió Valenciana.

El cor funcional s'ha apressat a les justificacions. La més pintoresca, fins ara, és la d'un dels representants més estimables —per altres raons—: «La TV és molt important per a la recuperació, però pensar en un canal exclusiu resulta contraproduent per tal que la societat vaja acceptant aquest increment o coneixement de l'ús del valencià. La nostra realitat sociolingüística fa aconsellable que el valencià siga introduït a poc a poc, i mantenint la qualitat específica del missatge» (Cebrià Ciscar, entrevistat per Joan Álvarez a *La Ciutat*, 15-30 nov. 1984, p. 9).

Sí, home, sí. El valencià va bé per a interpolar un paràgraf en un discurs o per a posar-ne uns mots com a títol de revistes o de congressos i jornades que després es fan totalment

en castellà. ¡Estranys viaranys de la diglòssia de sempre! El valencià ja no és una llengua B, sinó una llengua de títols, marcs, símbols i referències.

El camí cap a una mínima normalitat és tot un altre, naturalment. I passa per la coherència i l'esforç convençut del fet que la cosa s'ho val. No tindrem, doncs, televisió valenciana. Tindrem una versió potser millorada d'Aitana, a càrrec d'Amadeu Fabregat, com a premi de consolació i com a suposat element de compensació. D'altra banda, el mateix Fabregat s'ha apressat a dir que no ens fem massa il·lusions i a demostrar, davant el poder, com és d'idoni per al nou càrrec.

Així, doncs, TV-3 per a tothom. I ben aviat el que caldrà serà pressionar davant aquesta perquè s'adonen de la nova audiència, dels seus interessos i les seues sensibilitats. La cosa, en el camp comercial i cultural, pot ser més important que no sembla.

«Squatters»

Quim Monzó

Com passa sovint a l'inici de les coses, la primera ocupació no ha estat precisament un èxit: divendres, dia 7, a la nit, divuit joves *squatters* van ser detinguts i dos ferits per la policia espanyola, acusats d'ocupar il·legalment l'edifici número 41 del Torrent de l'Olla, al barri de Gràcia de Barcelona, una casa parcialment expropiada per l'ajuntament de la ciutat.

L'ocupació havia durat només hores. Però, com diu el tòpic, s'ha perdut una batalla, però no la guerra. De moment, el que importa és que ja tenim *squatters*. Fins ara, havíem hagut de rosegat-nos els colzes d'enveja quan anàvem a Londres o Amsterdam i els amfitrions ens explicaven, amb orgull, el cens de cases ocupades. O quan —procedent d'alguna

d'aquelles o d'altres ciutats— algun amic de visita ens preguntava sobre el tema i, amb el cap cot, havíem de reconèixer que, francament, d'*squatters*, no en teníem.

A Berlín, per exemple, els *Haus Besetzer*, o *Imstand Besetzer*, són un dels orgulls ciutadans. L'hivern passat, *Zitty* (la revista, diguem-ne, enrotllada), amb motiu d'haver-se ocupat la casa número cent, va publicar un pòster amb la reproducció fotogràfica, en blanc i negre, de les façanes de les cent cases ocupades.

I Oriol Bohigas —reputadíssim arquitecte i cap d'Urbanisme de l'Ajuntament de Barcelona— quan va ser-hi, observava, en els passeigs per la ciutat, la profusió de pancartes blanques que penjaven de les cases

ocupades, anunciant-ho. Les pintades eren majoritàriament en alemany, com és lògic, però —segons l'origen dels ocupants— n'hi havia també en turc, en anglès, en italià... de sobte, en un d'aquells passeigs, Oriol Bohigas es va quedar parat. Una de les pancartes era escrita en català. Bohigas es va sentir *touchée*.

La pregunta és: ¿aquests *squatters* catalans que han estat detinguts i ferits a Barcelona, per policies a les ordres del govern espanyol (PSOE), són els mateixos que, a Berlín, van emocionar el cap d'Urbanisme de l'Ajuntament de Barcelona (PSOE)? Si a tothom que va a l'estranger a aprendre una especialitat, li fan la mateixa rebuda, ben aviat tornarà a ser tema de conversa la fuga de cervells.